

Mægback under krigen-1944.

Det var en herlig sommerdag 1944, den 20. juli. Alt paa gaarden aandede fred og man mærkede ikke saa meget til tyskerne. Kun en enkelt kom forbi eller en motorordinans kom farende. Rygtet gik godt nok, at i Ferring havde de beslaglagt flere gaarde og mange og mange andre steder ogsaa, men det var jo saa langt fra det samme, som at de skulle komme her.

Johannes havde været inde til formiddagskaffe og saa skulle han ringe til naboen Arne Jensen, men det var helt umuligt at komme igennem, for nu var tyskerne der og de brugte telefonen. Vi blev dybt rystet og forstod det næsten ikke, men inden en halv time var vi klar over alvoren, for da stod de her i gaarden. Saa var det sket: Vi fik tysk indkvartering i form. En vagtmester kom bukkende og skrabende ind til os og paa sit gebroknede dansk spurgte han, om vi havde værelser til raadighed for Den tyske Værnemagt?

Jo, de var søde de grønne bladlus! Naa,, men af erfaring fra andre, som allerede havde dem, vidste man, at det var klogt at gøre god mine til slet spil, og de blev vist ind i gaardens storstue og et gæsteværelse. Saa kunne de benytte døren ud til haven og vi var fri for at have dem rendende gennem hele huset, som mange andre steder. Vagtmesteren – eller hvad han nu var – bukkede videre og regnede ud, at der kunne være 15-20 menige i havestuen og et par underofficerer i gæsteværelset. Men de maatte have en stue mere til vagtstue og saa blev nok et gæsteværelse og gangen beslaglagt af Den tyske Værnemagt.

Der blev gravet store huller i jorden, hvor det saa var meningen, vi skulle ned i, hvis der blev luftangreb. Der var megen uro. Bedst som vi sov om natten, hørte man dem raabe op i stuen –alarm, alarm. Saa var der øvelse og naar en 15-20 mand rykkede ud gik det ikke stille af.

Vi havde dem ikke længe, før de fandt ud af, at maskinhuset midt i gaarden var velegnet til ammunition. Den blev fuldstændig fyldt op med granater. Hvor var det uhyggeligt, da de kom med den ene lastbilfuld efter den anden fyldt med granater. Og til slut fik vi 6 kanoner nede i vestmarken og 2 i gaarden. Vestmarken ødelagde de fuldstændig. De gravede bunker og skyttegrave og 3 kanonstillinger.

De slog al vores hvidkløver, som vi skulle bruge til frø, til deres heste. Vi havde baade dag- og natvagt i gaarden, og man kunne ikke komme hjem uden at blive raabt an af vagten, og saa matte vi legitimer os. Vi husker sikkert alle de lyserøde legitimationskort, vi alle havde dengang. Det tog paa nerverne. Hver morgen kom der flere hold syngende ind paa gaardspladsen og saa stillede de op til øvelse.

Vi havde en tid en lille djævel til underofficer – han var helt umulig – vi skulle bl.a. passe telefonen for hans damebekendtskaber. En aften var fodermesteren alene hjemme og han var bestemt ikke tyskervenlig. Han var lige gaaet i seng, da telefonen ringede kl.22.00 og han styrtede ned ad trapperne, idet han troede, der var sket os noget, men det var bare en af officerens damebekendtskaber. Det var den rette, hun kom til at vække, for fodermesteren blev rasende og skældte hende ud for det hun var: en tyskerluder! Derefter knaldede han røret paa.

Vi var nok klar over, at vi ville høre fra det – og ganske rigtig: Dagen efter stillede officeren hos os, han var rasende og bebrejdede Johannes uforskammetheden, men han, der ellers er et roligt gemyt, slog i bordet og bad ham ” rejse ad helvede til. Værnemagten havde beslåglagt stuerne og ikke telefonen, og vi skulle ikke være hans stik-i-renddreng, saa nu maatte de helle følges ad til Oberstløjtnanten i Kirkebyen for at faa det ordnet med det samme!!” Men saa gik han og knaldede døren efter sig. Vi saa ham senere gaa skulende omkring og vi havde en følelse af, at han kunne finde paa at hævne sig. Men heldigvis blev han syg og kom paa lazarettet og vi saa ham ikke siden.

Tiden gik og krigen rasede. De menige soldater drog af sted til fronten og nye kom til i stedet, men betegnende for den tyske krigslykke, var de ny soldater daarligere – helt unge eller ældre mænd. Den engelske radiostation BBC skulle vi nok passe at høre og man kunne se vagten staa tæt op ad vinduet for at høre med. Der var lavet et vagtsted lige udenfor af halmris og hønsenet.

Det var typisk for de tyske soldater, at naar de var flere sammen var de krigsgale, men naar de var alene trængte de haardt til at vise deres inderste frem. Mange fortalte om en gammel mor eller en kone og børn derhjemme i Tyskland og taarerne stod dem i øjnene . De tog billeder frem – det kunne være den ringeste hytte, men det var dog deres hjem.

Vi syntes, at hver enkelt havde skyld i krigen, men dog rørte sig noget paa bunden af ens hjerte, naar de fortalte om familien derhjemme.

Vi havde underordnet os at have dem i huset og det gik nogen lunde om sommeren. Vinteren var den værste. De savede brænde i haven og deres krav om æg og mælk var ikke saa lette at stille. For at faa lov at være her, maatte vi sælge lidt til dem. Et gammelt ordsprog siger, at ræven ikke stjæler ved sin hule. Det var vist rigtig nok – en del brænde og lignende gik med.

Skrevet af Karen Poulsen i Mæggebæk.